

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló” a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló” cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseltük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. március 6-án.)

Előfizetési árak:
1 évre 12 kor., 1/2 évre 6 kor., 1/4 évre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felolós szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik: kedden, csütörtökön, szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1.
Egyes számok kaphatók: a dohányüzésdékben.

Töbörző.

Ezt a cikket egy lelkes, kedves, igazi tüz és lélek egyetemi hallgató írja. A mi fiunk, a mi vérünk, fehérváriaké. Nekünk írja, fehérváriaknak, különösen az újabb generációknak. Érdemes meghallgatni, érdemes követni.

(F.) Csodálatos egy város ez a Székesfehérvár! Falai közt járva, ólomsúlyal nehezedik lelkünk az érzés, hogy árpádházi nagy királyok tradícióit, a szittyia szivben felfakadózó hitélet alkotta magyar ősegyház virágos kertjét, „pur és chomuv” fedi, mindent neutralizáló por — mint a Sóstó flórájának verszegény leveleit. Mintha az a por a sziveket is megülne. Aztán elszakadva tőle, a lélek csüggedése, büszke bálulással válik: ime, Székesfehérvár dicsőségétől hangzik szélétében az ország! Pogányverő vezéreknél dicsőséges utódai emelik ki titáni erővel a többi város fölé, önlelkük tartamával dugaszdaggyá téve. A pécsi augusztusi és októberi napok hírnevessé tették Székesfehérvárt. Mig amott a nagy püspök az ihlet szárnyain emelkedik a legmagasabb szférákba, honnan a „halhatlan dialektika” vakító fényével szórja be a keresztény metafizika Táborhegyét, addig ezeken lesújtó erővel roppantja össze a demagóg gőg fattyuhajtásait. S nyomában mindenütt vezéri kvalitású, edzett katonái...

Hej, de a mi szemünk hazafelé téved. S keressük, kutatjuk azt a tábort, melynek katonái

világi férfiak, a kik mitől-sem félve, bátor öntudattal vallják meg az Urat; kik szavaikkal, tetteikkel, egész életükkel rámutatnak, hogy „a katolikus hitélet nem az együgyűek és érzégek babonás mulatsága, hanem a józan ész követelménye és az intelligens ember legmagasabb fokú ékessége.” A kik a vallásosság, jellem s erkölcs rendíthetetlen talaján állva, bátran szembeszállnak a hitetlen és romlott modern kor fiaival! Hol van az a tábor? Az erős lélekes mellett a bátor laikus sereg? A világi intelligens férfiak nemes társasága?

Még nincs. De szent hitünk s erős meggyőződésünk azt sugja, hogy *lesz!* Mert lenni kell már! Ott, hol egymást követték hazánk legnagyobb főpásztorai: az érckáru, a szerető s a lángelkű püspök s a derék leviták egész hadikara, ott már kell gyümölcsnek lennie, ott már ki kell adni a jelszót, hogy: Intelligens férfiak, kik szent hitünkért élni s halni képesek vagytok, tömörüljétek! S lennie kell, mert van hozzá anyag; vannak uri emberek, kik a templom misztikus homályában térdén állva imádkoznak, de vannak már a kik a forumon is büszkén megvallják az Urat. Fogjanak kezet, tömörítsék erőiket, mert zaklató szükség van rájuk. Nagy élet-halál harc van készülőben s veszte vagyunk; ha késlekedünk, S ha az Ur nevében jövünk össze, Ő közöttünk léleszen s erőt önt szívéinkben és karjainkba!

De eszme kell, mely összegyűjtson! Oh az van! Eleterős, fenséges eszme; nem sorvadás ujszülött; de: ősgyök vas keblét is; ez hevítette, erősítette s vezette dicsőséges háborúkba; ez eszme lovagjai mentették meg édes hazánkat a török igájától, belső rothadástól; leventéj egy Rákóczi Ferenc, Koháry, Eszterházy! Ez az eszme az, melyhez a nagy francia regenerátor és filozóf, Payot, a naturalista, tehát hitünk ellen-sége jut, mikor a züllésnek, romlásnak indult francia társadalmat reparálni akarja s irigylit az egyház eme fenséges iskoláját. Ezen eszme az egyesülés eszméje a legideálisabb a legtisztább, legfenségesebb mintakép, Szűz Mária körül!

Székesfehérvár nemes gondolkodású férfiai, egyesüljétek; s alkossátok meg Mária tábort!

Nem mondja senki, hogy a Kongregáció nem mutat fel eredményt. Mert annak azt mondjuk: Jöjjön fel Pestre s tekintse meg itt a Jézus társasági atyák vezetése alatt álló intelligens körök, diplomás urak, főiskolai hallgatók és tisztviselők százakra menő lelkes Mária-táborát, hogy az urnők, iparosok, alkalmazottak és ifjak hatalmas gyűlekezeteit ne is említsem, szívja magába azt a szellemet, mely édes bizsergéssel tölti el a szívet s a gyermekkor tisztá áhílatára, nyíltságára és szeretetére emlékeztet, a mit úgy mondanak a szent atyák, hogy az: „Ur közelsége.”

Aztán jöjjön el az egyetemi Kongreganista

A római köztársaság vége.

— A „Fejérmegyei-Napló” tárcája. —

I.

Egy téli estén Cicero otthagya Palatinus-dombi házáat, fejét a togájának egyik csüskébe burkolva. A Porta Latina felé futott, mert a kapun kívül várt rá öccse, Quintus és legműködőbb rabszolgái. Még aznap hallotta, hogy nevét a proscríbálták listájára írták s ez a kellemetlen újság birta rá, hogy meneküljön, a merre lát, hogy elrejtőzzék valami csendes helyre, ha kell, valamelyik aegyptomi piramisnak a kriptájába, csak utól ne érje a triumvirek bárdja.

A halál gondolata elviselhetetlennek tűnt neki, különösen ilyen közönséges és ilyen brutális halálé. Hatvannégy évvel, úgy gondolta, eljutott zsenialitásának legtermékenyebb korszakához. Eleget szónokolt már, vagyona biztonságban volt az alexandriai, antiochiai és athéni bankároknál. Szívesen lemondott a Forum csatározásairól, a hatalom megejtő öröneiről.

Most megírnia majd korának történetét, vagyis a kommentárokat saját politikai beszédeikhez, ciliciai kormányzóságához, meg a konzulátusához. És milyen neveléses módon elhalványulna a Julius Caesar sovány prózája az ő ragyogó műve mellett amelyet az utókorra készült hagyni.

Elég sokáig volt Demosthenes, milyen pompás volna most, élte alkonyán Thykidésnek beállni. Meg aztán a politika amugy is keserű lett, hogy most már a tisztességesek pártja, az 5 pártja, a Pompeius emberei, a szenátus nem voltak többé Róma urai.

Octavius és Antonius alatt Cicero vissza-

sirta Catilinát. Ez a nagy kalandor meg a barátai legalább pártatlanul üszinte banditák voltak, akiknek szemérmessége a becsvágy mezejében járt akik gazsággal rőtülék le tartozásokat. És az ő korokban ő volt a konzul, a köztársaság arbiterje, míg ma halálra ítélte maga az állam — és ezt a különbséget nagyon is megérezte.

Schogyan sem bírta megérteni, miért nem hajlandó Cesar öccse, ez a fiatal ember, akinek pedig csemegéje volt a retorika, megbocsátani ő neki, hogy olyan szabadon nyilvánította örömeit Cesar halálakor.

Erezté, hogy szerepét lejátszotta, a törvényeket eltörölték, a szabadság meghalt, a patriáciust is eltemették s hogy most már nem mondhatnak el Rómában annyi szép beszédet. Am ebben az órában legvilágosabb eszméje csak az volt, hogy a római bakók semmit sem tagadának meg a triumvirektől; minduntalan eszébe jutott a hírhedt Vixerunt, melyet valamikor Catilina büntársainak véres hullál fölött hangoztatott s kényszerítette, hogy magába szálljon, bárha ez nagyon kínos művelet volt.

Cicero tehát egy olyan ember szorongásával lépte át a Porta Latinát, aki az ismeretlennek megy neki s akit egy hosszú tragikus múlt úz a jövő sötétsége felé.

Quintus, aki nem volt hivatásos stoicus, nagyon nyugodtan fogadta dicső bátyját, zuhogó esőben, két mérföldre Rómától, egy útszakadéknál. A rabszolgák izmos vállukra kapták a két gyaloghintót és egymás mellett, szerény léptekkel megindultak a pontusi mocsarak felé.

Pájdalmas egy utazás volt ez. Mintha minden lépésnél egy-egy új seb szakadt volna fel Cicero szívében. Minél jobban távolodott Róma s vele a halálbüntetés fenyegető veszélye, annál jobban kinozta őt helyrehozhatatlan bukásának

érzete. Örökre istenhozódót mondhatott ifjúsága és férfikora nagy álmainak.

Hibázta az egész világot ezért a nagy bukásért, barátait csak úgy, mint ellenségeit, a hálátlan és buta népet, az együgyű lovagokat, a romlott patriciosokat, — Görögországot, mely Rómát elárasztotta szennyével, — Ázsiát, mely teletömte arannyal, — Egyiptomot, mely odaköcsönözte buskomor istenét, — a filozófusokat, akik elszédítették hiu eszméikkel, a papokat, akik jóllakatták hazugságokkal.

Valami vad öröme telt benne, amint bizonygatta önmagának, hogy ő csak az emberek, az eszmék és a viszonyok rászédett boldogja volt, csak játékszer a forradalmak mestereinek kezében, akik a Gracchusok óta taszították Rómát az örvény felé, csak igazán naiv tanítványa a görög szofisztáknak, akiknek fellegetváraik ő címozta fel méltóságos latin körmondatokkal. Majdnem szilaj iróniával támadt rá Platonra. Költőnek és szemfényvesztőnek nyilvánította. Platonnak köszönhetné életének halálos tévedését, azt a meggyőződést, hogy kiválóképen a filozófusokhoz illik kevélyen uralkodni városok és birodalmak fölött.

— Ugy tetteik, mintha csak az észnek hírnének — fordult öccséhez Cicero, — miig hordozók a mező sáros kátyuiból bukásból; azt képzelik, hogy a lelken az ész uralkodik s nem veszik észre, eivakult deklamatori műveltségükben, hogy a tömeg csak szeretetére „vagy” gyűlöletére hallgat, hogy a szép csak kivánság vagy haragudni tud és kineveli az isteni örvényeket és boldogan veri arcul az igazságot, ha a szemfényvesztőnek utjában áll. Athén, a filozófusait, sokkal gyógyíthatatlanabb bajr okozott nekünk, mint Corinthus, vagy Alexandria a kurtizánjaival, Eleusis, vagy Syria a minisztériumaival, Vérés az ő

Mai lapunk 6 oldal.

ifjúság 8 órai miséjére a Szent Szív templomába hol 150—200 egyetemi hallgató s diplomás férfi szegődik a szent zászló köré s felhársán ajkukról az ének, a diadalmas, erős s felszakad keblükből az Ur teste utáni vágy, s áhítatos lélekkel, mely az arca is fényt derít, járulnak az Oltári szentség vételéhez. S örülnek s boldogok, mint a katakombák és katolikusai, s nem törődnek vele mit mond a világ, a szent zászló alatt vonulnak ki az utcákon át a kongregáció helyiségeibe. Ez nem együgyűség, Istenemre nem! — de erő, mely előtt a közömbös arc is érdeklődővé, majd követővé válik. Ez első nyilvános közös szent áldozás óta a tagok rohamosan gyűlnek. Az E. M. C. tagjai a 200 felé járnak.

Legyen egyszer már vége a két kulacsos, tartózkodó hivallomásnak; ha katolikusok vagyunk hát éljünk a malaszt eszközeivel bátran s méltósággal s kövessük odaadón szívünk tiszta sugallatát s ne engedjük magunkat hitvány alakok éretlen, üres megjegyzéseitől egy lépést is vissza tántorítani!

S ha mégis többet akar látni, diadalmenetet a legszentebb Szűz tiszteletére, mihez nem fogható a római Cézároké, úgy jöjjön el Besnyőre s ha majd látja, mint lelkesedik úde, édes áhítattal a földművestől a miniszteri tanácsosig a zarándok férfiak ezere s ha látja, hogy egy romlott főváros utcái mint öltöznek ünnepi pompába a zarándokok várásakor, s mint gyulnak ki az ablakokban az együttérzés jelei, a rezgő fényű gyertyák s minő áhítat s bámulat mindentől az arcokon — s ha még megsugjuk, hogy ezt néhány kongreganista toborozta össze — őh akkor el fog tűnni a kétely s felcsap katonának Mária hadába.

S ne mondja senki, hogy bágyaszt, együgyűvé tesz ez a szent Iskola. Gyalázatos korunk étvöskárolyi perfd pimaszsága képes ilyen vádra. A tény pedig az, hogy jámbor, esetlen emberekből a közélet bátor harcosait nevelte — itt látjuk őket közelünkben — s kiben már amugy is lobogott az életkedv, annak lelkesedése harci tűzzé

váltott. Nem csoda. Az Ur közelségében a lélek szárnyakat kap, merész röptű sasszárnyakat. Erzi a lélek, „Isten lelket” melynek erejevel — mint az Irás mondja — az ifju Sámson legyőzte a puszták oroszlánját s a kedély derűs, csapongó, vidám, mint a hóféhér ragyogású angyalok éneke az Ur sátorában.

Testvéreim! Féltre a „szkeptikus és örömtelen léttel” Nyissuk meg szívünkben a „mély érzések s édes megindulások forrásait!” Így életünk nem lézen száraz és sivár, hanem nemes, lendületes!

Székesfehérvár! Mária városa; szent István az országot a Szűz anya pártfogásába itt ajánlotta s hiányzik belőle az iránytadó intelligencia Máriás tábora! Megbénul a kezem, eláll lélegzetem, mikor tehetetlenül szemlélem a legszentebb ügyek iránti érdeklődés átkos hiányát. Szabaduljon egyszer fel már a lélek, szálljon le a por a szivekről s pótoljuk a múlt ezer hibáját egy bátor, öntudatos, nemes fellépéssel. Székesfehérvár katolikus férfiai várunk benneteket! Érdeklődjétek s jelentkezzetek! Óh, talán csak nem vált e város Szodomává, hol nincs egy lélek sem, ki bátran meg merné vallani az Urat!

Nem, sőt látjuk már a kibontott zászló suhogó szárnyát, rajta van az Isten-anya képe, halljuk alatta a levették büszke harci dalát s szívünket édes, testvéri szent lelkesedés járja át s örömmel kiáltjuk:

„Üdvözlégy világhódító Máriás-sereg! Rajta! Harc a multunk, harc a jelenünk, harc a jövőnk! Erre születünk! Csak szent zászlónkhoz hűek legyünk! Itt nincs mitől félni, mert itt még a halál is diadallal jár!”

A tapsért harcolók.

Kegyetlen sorsuk van most a függetlenségi pártiaknak. Különösen a képviselőknek. Lelekedni a haza függetlenségéért — s azt kivívni nem tudni; beszélni az osztrák ellen — s azt össze nem törni;

hirdetni, hogy a jövő, a boldogság a függetlenségi eszinek diadalában, Kossuth Lajos lángelméjének égre törő terveiben él — s kiegyezni a légnagyobb ellenségünkkel — az ez keserű, keserves dolog.

Olvassom: Lengyel Zoltán cikkét a „Nap”-ban. Szinte borzongva látom azokat a porólycsapásokat, a melyekkel ez a nagyszájú legény püföli volt fegyvertársait, a kik kidobták maguk közül s csodálom, hogy valamennyien a föld alá nem bujtak szégyenletükben. Hogyan is mondja:

Egy egész csomó ember azt tartja hitátásának, hogy ordítson: mindent meg kell szavazni. Ugy amint van. Mint az ökor. Ha szénát eszik. Ha friss lucernát raknak a jászába: azt rágja. Nem válogat. Ezek is úgy. Ordítottak akkor a magyar veszényszóbert. Most ordítanak a létszámemeléért. Lelekedtek a magyar bankért. Most pirulnak a kvótameelés érdekében. Hirdették átkosnak a közös vámterületet Most az a haza megmentője.

Ezek az urak így szabadítják fel a nemzetet az osztrák rabságból. Vasárnaponként bődületes nagy szavakkal esküsznek hajdani mestertük szobránál. Azaz az ördögbe is; de hogy mestertük. Nekik sohse volt az. Ezek a kóconflig legények csak a híret hallották. Ezek nem vérezték Isaszegnél, nem voltak a debreceni országgyűlésen nem emigráltak. Ezek itt nőttek fel és pedig nemrég a Tisza Kálmán érája alatt. Tőle tanultak. Kossuth Lajost csak a választás előtt vették tudomásul. A jó nép számára. És betanulták az ígéket, de sohse hittek benne.

Ezek szavalnak vasárnaponként. Hétköznap közvetítnek a minisztériumokban, futkosnak a krajcar után, kvótát emelnek, Wekerlének kezét csókolnak. Ezek az élet nélküli való maskarák, akiknek fából van a kardjuk és kőc, meg fűrészpör van a hasukban Csak a képük van bemázolva.

Igen ezek a szabadsághősök.

En meg vagyok győződve, hogy ha Lengyel Zoltántól azt követelnék, hogy csináljon esőt ebben a nagy őszi szárazságban, rögtön vállalkozna rája. S ha azt kéréne tőle az ország, hogy tartsa arébb

gyalázatos példával s az egész epicureus iskola az istenek megvetésével.

Quintus magával vitte, vankosai alatt, a Scipio álmát, hogy alkalomadtán üdítő olvasmányt szolgált; most átnyújtotta Marcus Tulliusnak a pergamentekercset, a két gyaloghíntő függőnye között.

— Bátyám — szolt — ezeken a legszebb lapokon, melyeket stilusod vésett, legalább az eget meghagyod a nagy polgároknak, akik bölcsen kormányozták népket s kigyógyították nyomorából a józan filozofának köszönhető receptekkel.

— Nagy gyermek vagy — válaszolt szárazan a haza atyja. Hát elfelejtetted, Quintus, én ügyvéd voltam? Negyven évig védtem egy ügyet, melyet kitűnőnek és nemesnek hittem. Pedig csufos ügy volt az, mert ime legyőzött és száműzött vagyok. A halhatatlanságról ott a csilagok közt, nagyon szép témát kovacsolhatnak a rétorok, remélhetnek benne az iskolagyermek, szellemes dialogokat szöhetnek róla a vendégek, akik a falernumi ó-bort is megkóstolták. De kérlek, barátom, ne feledd, hogy özönével hull az eső gyaloghíntőinkra s hogy úgy futunk, mint a nyulak a triumvirek falkája elől. Egy meleg szoba, egy illatos fürdő és biztos menhely kell nekünk most. Hagyd az eget az asztrológusoknak, az auguroknak, meg a főpapoknak, akik szellemes emberek lévén, nem találkoznak egymással nevetés nélkül.

Es három napon át, ami három századnak tűnt nekik, így utaztak Latium komor, magányos síkságain, majd hihetetlen gyorsasággal, majd kétségbeesítő lassúsággal, elkertülve a lakott tájakat, meg-megállva a dögvészes lagunák közt, sőtében menve át romladt, Rómánál: ősből városokon, melyek tavasszal piros kőköröcsinből

öltének diszruhát, de amelyek, a szürke téli napokban nem voltak egyeznek tuskével átszött törmelékhalmozattal s még irtozatosabb látványt nyújtottak, mint a pontusi mocsarak kietlen vidéke. Es különös, hogy ez a látvány valami mélabus derűt kölcsönzött Cicerónak, aki most dallamos szavakban csetelte az emberi dolgok húságát s az érzéketlen természet gunyját, mely mindig készen tartja virág- vagy burján szemféldelét, hogy eltakarja vele a népek nagy alkotásait, összes diadalukat s összes gögijüket.

II.

A Circe-fok tövében, a kis Astura község mellett volt Cicerónak egy villája, ahová zivatros éjszakán vonult be a két gyaloghíntő.

Egy hajó, melyet Quintus bérelt, horgonyzott a hallások szegényes kikötőjében; a villa csarnokaiból látni lehetett a lámpást, amint a főárbochoz kötvé zajosan himbálózott. A fok és a tenger fölött sulyos-fekete feihők lebegtek, a hullámok irtozatos zajjal csapkodták a part szikláit.

Cicero, akinek nem volt tengerészeti lába, nem bírta behunyni a szemét és visszaesett lázas nyugtalanságába. Egy percig az volt eszébe, hogy a vihar nem lesz olyan veszélyes neki Rómában, mint a habokon: föltekett öcscsét s azt javasolta, hogy forduljanak vissza s menjenek egyenesen a triumvirek elé. Ő maga leülne Octavius tüzhelyénél és saját kezével ölné meg magát, a Furiákat szölvítve Cesar öcscsének fejére.

Quintus napfelkeltéig iparkodott öt csillapítani, majd erővel elvitte a hajóját. De Cicero ekkor már nem is tudta, mely partok felé akart menekülni: Egyiptom, Görögország vagy Ázsia felé, Carthago felé vagy Smirna felé. Es egyszerre, mikor a tájtek lehitette consuli ábrázatát, megragadta az elrémült Quintus karját, a bártába

ugrott, meg visszajött a szárazra és a házába rohant.

Itt heves szóváltás keletkezett. Quintus ingerülten ült gyaloghíntőjében s rövid bucsuzás után eltűnt Róma irányába, — ahol néhány napra rá fölkoncolták.

Cicero magára maradva, hajadon fővel, villája porticusa alól hosszasan követte tekintetével a fehér vitorlás hajót, mely eltűnt a reggeli ködben és a világos tájak felé siklott, magával vivén sorsának utolsó kilátásait is. Többször már azon volt, hogy Quintus után megy. De a tüzben álló Rómának s véres utcáinak képe újabb rémülettel töltötte el.

Néhány halászt fogadott s minthogy a tenger nyugodt volt, elvitte magát közvetlen a part mentén Gaeta tájékaig. E kikötőben könnyen találhatna egy keletre induló hajót. Vagy legalább is, formacsi villájába meghúzódva, bevárhatná az eseményeket.

Napnyugtakor kikötött, jó távol a várostól, egy Apollónak szentelt kápolna mellett. Visszaküldte matrózeit és szolgái környezetében elült a templom lépcsőin. Az éjszaka ráborult az álmos tengerre, a hallgatag síkságra és sötét azurszinben fűrésztötte meg a nagy hegyeket. A természet szomorúsága nagyon jól esett most Cicerónak.

Erlingatva a hullámok morajától, térdei könyökölve és kezeibe temetve arcát, földözte életének ünnepélyes órait: az athéni iskolában töltött ifjúságát, első csatározásait a rostrán, Róma szabadságáért vagy méltóságáért vívott győzelmet, Catilinát és Verrest, Ázsiai hadjáratát, imperatori babérait, az ajkán csilgogó Rómát, a szavaitól legyőzött Cesart — csupa letűnt ragyogás, csupa kihalt világ!

Majd eszébe jutott Demosthenes, aki maga

a Gellértheget, rögtön neki menne, nem is a fejével, neki elég volna ahhoz a szép, németcsászárosan felsütött bajusza is.

Csak tenne már egyszer egyebet is. Ne csak orditana mindig mint egy vásári kikiáltó. Neki az egész ország népe kööncfic legényhad, a kik csak szénát enni tudnak, az övé az ész, az okosság, a bölcsesség, az ország, — csak a hatalom nem. Azt még nem merete rája bizni az ország. Csak egyesek tapsolnak neki.

De hát gondolkozzunk csak! Lássunk tovább az orrunknál.

Tegyük fel, hogy Lengyel Zoltánnak igaza van. Vekerle Sándor, Kossuth Ferenc, Andrássy s a többi miniszterek egytől-egyig hazaáruló gonosztevők, a kik eladtak bennünket Ausztriának.

Hát ne egyezzünk ki Ausztriával. Hagyjuk abba a tárgyalást és követeljük, hogy a német úgy tancoljon, a hogyan mi dudálunk. Hát meg lehetünk róla győződve, hogy a német nem fog úgy tancolni. Hanem az lesz a vége a dolognak, hogy a mostani koalíciós kormány megbukik.

— Jól van — mondhatja erre akárki — hát megbukik. Magyarország 87 óta egy hétig se volt miniszter nélküli. Miniszter majd csak akad újra.

Persze hogy akad. De hát milyen akad. Hogy Ó Felsőge, a kiről tudjuk, hogy a magyar királyi mivolta mellett elsősorban mégis csak osztrák császár, bizonyára nem Lengyel Zoltán fogja a miniszterelnökséggel megkínálni, hanem keres valami régi mamekut, ha az sem boldogul, valami tábornokot, mondjuk: Nyíry Sándort, a ki odamegy a hóvá küldik, azt teszi, a mit neki parancsolnak, még ha a magyar országgyűlést akarják is vele szétkergetni.

Meg vagyok győződve róla, hogy Lengyel Zoltán tapsolóinak erre is megvan a maguk válasza:

itt számkivített volt és megmérgezte magát a tenger partján, Neptun szentélyének lépcsőin — és keserű mosolyra húzódott ajka. Vidáman emelte föl fejét a templom homlokzata felé.

Róma tájékról egy fekete holló had repült arra károrgva. Nehézkesen csapott le az Apollo födelére.

Cicero felállt, lerohant a lépcsőn és Formiára felé indult.

A hollók megrázták szárnyaikat és követtek. Nagyon alant repültek és a rabszolgák hessegetése dacára is egyre visszatértek, nagy körtöket rajzolva, a száműzött kíséretéhez. Es Cicero titokzatosan nyugtalansággal emlékezett tegnapelőtti szavaira:

— Hagyjátok az eget az asztrológusoknak és az auguroknak!

A sötét csapattal rekedt károgaással oszolt szét a villa ciprusai között.

Egy finom vacsora, egy amphora syracusai bor visszaadták Cicero nyugalmát. Másnap, a kora reggeli órákban, majd krétai kereskedők veszik fel hajójukra az előkelő vendéget. Krétáról Athén felé hajóznak, ahol Róma zavaraitól távol, mialatt a triumvirat egymást fellalnak, ő megint átélne boldog éveit.

Lemondott a filozófiáról is, az ékesszólásról is, most visszatér majd a muzsákhoz, Homeros, Pindaros, Sophokles búbjós költészetéhez.

Még odatúlhatna Platon lakomáihoz, de csak azért, hogy meghallgassa az ibolyakoszorus fűvölés leányt: Nyári hajnalokon fölkeltené a méhekkel Hymettos szikláin; ősi estéken rózsákat szedne Epikureus kertjében. És a világ legszebb ége alatt, egy isteni faj hősi vagy bájos emlékei közt megismerne végül a mélységes békét,

Hát forradalmat csinálunk.

Hát csináljunk forradalmat. De hogyan? — de mivel? — de mivel?

Hol a puská, hol a kard, hol az ágyú? Hiszen minden a németnél van. Nekünk csak az öklünk maradt meg, meg a Lengyel Zoltán szája! Bocsnápatot, kérek, de azzal nem lehet az országot megmenteni, attól még a német katoná se ijed meg, pedig az egész világéletben csak futni tanult, hanem úgy befelől Lengyel Zoltánba, hogy az alvilág lakóit fogja a vezércikkével traktálni.

A lángoló, a szípkórt izzadó hazafiak rendszeren Kossuth Lajosra hivatkoznak. Hogy így Kossuth Lajos, úgy Kossuth Lajos. Hogy mennyire szegényli magát a kedves fia miatt.

Hát iszen jól van a dolog! De hát gondoljunk mi vissza Kossuth Lajosra.

Kossuth Lajos rajongva hirdette az eszméit Pesten, míg a német valahol az ország határai körül ágyuzott. Mikor aztán Pestre bevonult az osztrák, elment Debrecenbe és szerencsésen detronizálta az uralkodó házat. Mikor az osztrák, meg a muszka Debreczenben megverte Nagy Sándort, ő már Világos körül bujdokolt s a világosi fegyverletételt a Balkánról vette tudomásul.

Lengyel Zoltán persze erre azt mondaná:

— Tessék meghalni.

De hát Lengyel Zoltán se halt meg se az obstrukció idején, se Nyíry szuronyai előtt. Hanem sietett a „Nap” szerkesztőségébe és biztatta ott a hazát, hogy igenis *mindnyájunknak* ott kell lenni.

Példát kérünk — urak! példát először, tessék először meghalni a hazáért s aztán tessék beszélni. En nem mondom, hogy első lennék, ha meg kellene halni a hazáért. Csak annyit, hogy utolsó sem, ha

mindnyájunknak ott kell lenni. De bármely fejjel a fegyver elé sem állnék agyonlővetni magamat. Annál kevésbbé se híztárnék azonban másokat, hogy menjen előre meghalni, ha ugys hiába.

Még vagyunk és meg kell győződve lennünk, hogy ha a Vekerle, Kórhány, és a vele küzdők nem tudták többet kivívni az osztraktól, a Lengyel Zoltánok sem volnának többre képesek. Azok legfeljebb beszélni tudnak. De mit ér nekünk a szó, ha tett nem követi.

Valljuk csak be, hogy tehetetlenek vagyunk az osztrákkal szemben, kiszolgáltatott nép vagyunk csupán, a kik a cselekvésre semmik vagyunk, legfeljebb beszélni tudunk, mint Lengyel Zoltán a gyengébbek tapsaiért.

Annak azonban ugyancsak nem veszi hasznát az ország.

Bilkei Ferenc.

UJDONSÁGOK.

Időjelzés: enyhe, száraz.

— **Kitüntetés.** A király Szabó Elemér dr. székesfehérvári 17. honvédelmezőredbeli I. osztályu ezredorvosnak több évi buzgó és jeles szolgálataért a koronás arany érdemkeresztet adományozta. A kitüntetés általános meglegedést kelt, mert egy valóban érdemes, kiváló férfijúra esett.

— **Szép ünnepély** folyt le, e hó 16-án a pilisszentkereszti iskolában. Ez alkalommal kerültek díjkiosztásra a báró Orosdy Fülöp-féle iskola alapítvány kamatai. Az alapítványt oly célból tette a nemes báró, hogy Pilisszentkereszt községének iskoláiba járó és a magyarosodásban legjobb előmenetelt tanuló gyermekei jutalmaztassanak meg, némiképpen a magyarság terén legszebb eredményt felmutató egy-egy tanító ügybuzgóságát honorálják. Dr. Petri Mór Pestvármegye kir. tanfelügyelője, Almásy Sándor a pomázi járás főszolgabírája, az alapító

igazi fejeként azoknak a bölcsseknek, akik már nem hisznek a teltben s közönyösek az emberi dolgok iránt.

Ekkor egy rémítő álmot látott. Ugy tetszett neki, mintha római házának legfelső terraszára könyökölve, jönni látta a Capitolium lépcsőiről, a Via Sacra mentén, egy néma sokaságot, melynek léptei nem ütöttek zajt s mely a Palatinus felé haladt. Tömjött sorokban vonultak el előtte: egy kíséret-had volt ez, a Cesar háborúiban elesett összes legionáriusok, a Gallia, Hispania, Nagy-Britannia mezőin elesett veteránok és polgári háborúk borzalmaiban elesett fiatalberek. Tört fegyvereket vittek és a sákokat megfordítva tartották.

Cicero menekülni akart e látványtól, mert egy még irtozatosabb jelenség közeledését érezte, de valami emberfölötti erő odaszögezte helyéhez.

És egyszerre Antonius jelenik meg, gyászöltözetben harcolon, azután, a lictorok, a földnek tartva fuscseik bárdját, azután egy saroglyán, bíborszegélyű és vérfoltos fehér tégájában kopasz homloka körül a rőpapi fátyollal Julius Cesar. Rideg vonású fehér arcán, lehunyt szempilláin, fakó ajkain valami végtelen szomorúság honolt. És mikor a diktátor elhaladt a konzuli ház alatt, azok a szemek kinyíltak és bánatosan néztek a terráson könyöklő férfúra; majd jobb kezével, mely a viasznál is sárgább volt, félrehajta tégája redőit, megmutatta Zenon tanítványának a stoicus Brutus kése nyomát.

Cicero nagyot kiáltott Acéikarmok szántottak a fején és tépdesték a koponyeget, mely arcát fűtte. Reszkette könyököit fel, miközben egy óriási holló verdesett szárnyaival és kerített a sötétben.

Egy fátylas rabszolga odarohant a végzetes madár emelkedett a porticus baloldalán. His vaj Most a szerencsétlen ember elszánta magát hogy tüsszent a kikötőbe menjen. De míg a szolgák csomagoltak, ő maga görög könyveket keresett a könyvtárból, utavalónak.

Ezzel drága időt vesztettek el.

Mikor gyaloghintójába lépett, már szürkült az ég.

Vivő a legrövidebb úton áttörték magukat a puszpángok, babérfák a zöldelő tölgyek sűrűjén, melyek fölött ködfoszalányok uszálltak.

Gyors lépteket, hívó kiáltásokat hallottak most feljűk jöttek egy szomszédos fasoron.

A szolgák nyugtalanul megálltak.

— Fegyveres emberek, gonosz az arcuk, felelte halkán egy fiatal rabszolga, az aki világitott nekik Cicero kérdezősködéseire.

A gyilkosok közeledtek. Késedelem nélkül vissza kellett fordulni s futva beérni a kertek egyik rejtett ajtaját. Es onnan göröngyös utakon hosszas kerülökkel, eljutának a tenger-partra. Ott talán az istenek megkönyörülnének a földönfutón.

De Cicero perancsoló hangon megszólalt: — Itt várom be Antonius orgyilkosait. Ugy állik, hogy együtt haljak meg Róma szabadságával. Tegyétek le a hintót.

Majd engedékenyebben hozzátette:

— Térjete vissza, barátaim és ne tőrekedjetek megvédeni. A Végzet keze érintette homlokomat. Isten veletek! Végrendeletem táblái közt megtaláljátok szabadságveleleteket. Eljete boldogul s emlékezzetek meg rólam és halálomról.

IV.

Ez az ember, aki négy napja eszeveszetten

család, a gondnokság és előjáróság jelenlétében folyt le az ünnepély; s a gyermekek házafias beavatlati és énekel befejeztével történt a díjkiadás. 16 legjobban tanulmányosul: 30-20-10-5-3 koronás jutalomban. Az alapító báró Orosdy Fülöp és a szociális tevékenység terén először ismertes fehérvári gondokozás neje a magyarországi irányuló eme szép alapítvány kamatain kívül, miniatúr a ténstétület az öt megillető honiőről lemondott, összesen 80 koronát ajánlott fel a pilisszentkereszti gyermekek közt szótiszapadók tankönyvek beszerzésére. A némesen gondolkozó és házafias érzelmű báró család eme újabb áldozatkészségét úgy a kir. tanfelügyelő ur, mint a község halás szavakkal köszönték meg.

Tanfelügyelő. A bodajki esperesi kerület f. hó 17-én tartotta közgyűlését Bodajkon, melyre megjelent Nagy Géza s tanfelügyelő is, ki letette a hivatalos esküt az új tanítókkal. Az eskü letétele után szép beszédet intézett a tanfelügyelő a tanító karhoz, a tanító hivatásos kötelességeit fejtgetve élénk tetszés között. A gyűlést Janky Ede ker. esperes vezette, ki hatásos megnyitójában élénk színekkel vázolta a tanítónak a mai társadalmi viszonyok között kiszélesedett munkatérét s lelkes tevékenységre buzdított. A gyűlést társas ebéd követte, ahol ismét Szentgercei Nagy Géza szólt fel a lelkes, hangulatos beszédben a megyéspüspököt, a tanítótagok létkü vezértéle éltette élénk tapsvihart kelte. Ebéd után lelkes hangulatban énekeltek el a jelen voltak: nemzeti imánkat, a szózatot.

Tanítóválasztás. Kisláng község tanítótestülete Gál Ferenc Esztergomban teljes eredményvel végzett tanítóválasztotta meg a harmadik tanítói állásra.

A vásártör rendszere. Ma délután volt kinn a városi tanfelügyelő a mérnökkel és állatorvosokkal, a vásártör s kijelölte az állatok álláshelyeit. A korlatok készek, azon kívül nem lehet megállni az állatokkal. Különben a holnapi vásár napján reggel fel 6 órakor már kimegy az ellenőrző bizottság, hogy a szűkség elővigyázási intézkedéseket eszközölje.

Az ester után. Emlegettük legutóbb Krotkovszky Imre ügyvéd afférját, akinek az Elite kévéház pincéjével volt némi keffelensége. A dolog a lövélgyűlés szabályai szerint eliminándó. Epegyusa azonban akad, még pedig az éddigieknél is visszatetsőbb epegyusa. Ketskés Elek az Uj Lap szerkesztője olyan szerencsétlen volt, hogy a kibékítésre megelégyezést merészelt tenni, még pedig azt a megjegyzést, hogy Branizza Károly beszámoló kért Krotkovszky Imrétől. A dolog nem így áll. Branizza Károly csak meg nem történt-

tutott, hogy fejt megmentse, most belátott lelkiismeretének rejtelmes mélységeibe. Egész élete alatt uralkodó szenvedélye, egyetlen szerelme, a hivatással: a dicsőség volt; az a közszabadság, agóniája közben, nem is egyszer élvezte a halhatatlan dicsőség reményét. De mindjárt szemben találta magával az utókor, egy téli hajnal gyászos ködében.

Emelt föl: akarta átépíteni a történelem küszöbét s mint római konzul akart meghalni.

A rabzsolgár, uruk intésének engedve, félrevonták a gyaloghíntő függőyeit.

Cicero úgy maradt állat balkezére támasztva nyugodtan nézett a triumvirat bakának szemébe. Megismerte: köztűle: Popiliust, akit mint apagyilkost védett valamikor és egy fiatal emberl. Philogonust, akinek ő volt mestere a filozófiában.

A katonák pár lépésre a hintótól álltak meg. Többjük elfordította arcát, Herennius centurio, a banda parancsnoka, habozott suttogott.

Cicero most beszélhetett volna, védhette volna ügyét. De ha beszél, akkor megint szökni kellett volna.

Mondhatott volna néhány pompás szentenciát, amit az emberek örökösen ismétlenek.

De csak hallgatott és merően nézte a gyilkosokat, majd kihajolt a hintóból és torkát odatar-totta Herennius lötrének.

Igy ért véget a római köztársaság.

Fordította: Sz. K.

nek kéri tekinteni az ügyet s egyben kijelentette, hogy a dolog lényes információ alapján íródott. Itt tudjuk, hogy a két dolog nem egészen ugyanaz s van a kettő közt különbség. De hát nem lényeges különbség. Branizza Károly bizonyára nem lett volna egy ujnyíval sem kisebb, ha bocsánatot kér, hiszen tevédesét beismerte. Ketskés Elek pedig menti az a körülmény, hogy Branizza szószerinti nyilatkozatát nem látta. De hát az elégtétel, amit Branizza vett magának, rettenetesen különös. Így írt:

... az Uj Lap melléklete a legundokabb módon ferdít és a legcsúszmányban hazudik. Azt állítja, hogy Branizza Károly, Tápuak felelős szerkesztője bocsánatot kért Krotkovszky Imrétől. Mindaddig, míg e hazug hírszerzője nem jelenkezik, hogy hazugságait egy virágcsészebe kioktathassuk a tisztességre és az igazságra, addig az illető utas, gaz rágalmozónak, piszkos, gyáva szennyírártéknak bélyegezzeük...

A Székesfehérvári Hírlap nyíltérében pedig így nyilatkozik:

... a hír közlöjét egész egyszerűen szemtelen, pimasz, hazug gazfickónak jelentem ki.

Gratulálunk! Melegen gratulálunk. Ez aztán meg van mondva! A ki ezt elolvassa, és tudja, hogy az egész miért van, pompásan fog mulatni rajta és ne méltóztatásék inni, hogy Branizza Károlynak egy percére is igazat ad. Ketskés Elek megindítja a sajtót, az bizonyos, mint a kétszerkettő. A helybeli törvényszék elítéli Branissát 1000 koronára, a Kuria pedig biztosan felmenti ezt 150 ezer koronára. Branizza ur boldog lehet, ha dús vágyonru unokái valamikor ezt ki tudják fizetni. Egyebekben pedig ismét gratulálunk! Ig csak majd megnyitni valahogyan előre!

A Székesfehérvári Sakköz Társaság f. évi rendes közgyűlését november 17-én dé. u. 6 órakor tartja a kör helyiségében (Othton kávéház.)

Rajztanfolyam. Az ipariskolai bizottság a helyben működő levő fa-és fémipari ségéd munkások részére, a sakrajzában való továbbképzésükre, az ipariskola tantermben tanfolyamot tart fenn. A tanfolyamban az előadások az esti órában hetenkint kétszer tartanak és ingyenesek. A tanfolyamban való részvétel céljából az ipariskola ipariskola igazgatói iródban este 6-7-ig lehet jelentkezni. Ajánljuk iparosainknak, hogy minél többen vegyenek részt a tanfolyamon.

Igazgatás. Mulatságos és tanulságos tárgyalás színhelye volt a törvényszéki épület. Handler Gyula volt székesfehérvári párttitkár, hatóság elleni erőszak miatt bűntétét, Fehérvárról kitűtölt alak út a vádlottak padján. Szomorúan, a kétes jövő gondolatától csüggedten küpögött ülő helyén, csak néha villantak fel szeméi a mikor a tanúvallomások súlyos vádakat vágtak fejéhez. Az ügyvédnek asztalánál a szocialisták ifju védőangyala Steiner Jákó dr. elváltat ült. Előtte egy csomó könyv, szeméi az előtte kiterített Uj Lap vaszkos betűkkel tetovált hasábjain révedeztek. A tanúk a következő teljesen beigazol vallomással léptek fel: Handler Gyula f. év március 17-én a vásártéren tartott népgyűlésen azt mondta: a Rómany csak a kiváltságos osztály érdekeit képviseli, s hogy nekik kedvében járjon, felozlatja a munkások szakszervezeit. Elég volt 1000 évig túrni a kiváltságos osztály igáját, eljön az új március 15-ike, mikor majd a karok és kaszák újra kiegyenesednek s el fogjuk söpörni a hazug bandát. A főpapak, mágnások kezéből melyet tölünk (már mint Handler úrtól és becses társaságától. Szerk.) elraboltak, ki kell venni a kenyeret. A többi tanu szöpitelt, kertelt, de mintha valamennyien össze beszéltek volna. Legérdekesebb volt Forgács Dezső, a ki felekezett nélkülinek mondotta magát s eskü helyett csak fogadalmat tett. A vádindítvány elhangzása után Steiner Jákó dr. történelmi ferdítésrel s érdekes szociális ismeretekkel tarkázott védőbeszédet mondott. A történelmi evolúció tanát hánytorgatta. Nagy jövőt jósolt a szociáldemokráciának. Azt állítja, hogy nem egyenlőképen mérnek ma az igazság mérlegén, quod licet Jovi, non licet bovi. Ezek után a védő mentő kísérlete annyira sikerült, hogy vendéct, Handler Gyulát a törvényszék igazgatás címén 3 havi államfogházra és 100 korona pénzbüntetésre ítélte, azonfelül kötelezte a bűnyogi költségek megfizetésére. Az ügyész súlyosbíttáért, az elítelt enyhítésért felebbezett.

Magyar elhetetlenség. A holnapi országos vásár tegnap és ma már előrevetette árnyékát. A dióvásár jóformán le is zajlik már. A Símor téren surfún állnak egymás mellett a kocskik, valamennyi a karácsonyra otthonias díszével, a zörgő díval kedveskedik. Ma történt, hogy egy ur asszony egy másikkal diót vásárolt s mikor a jöképü vidéki atyafi árúját mustálgatta, megbotránkozott azon, hogy egy karakterisztikusan szütfelt kereskedő folyton beletötyögött az állkójába, Oda is szölt a másikkal.

— Mi közünk nekünk ehhez a kellemetlen urhoz. Mi evvel a bácsival akarunk alküdni.

— Kérem! — mondja a kereskedő — ez az áru az enyém. Valamennyit megvettük már s mi vagyunk az eladók.

Kislútt, hogy az összes elárusítók dióját három kereskedő vette meg. Most ezek azok az elárusítók. Ők szabják meg az árakat, ők vágják szöbré a hasznót. A termelő csak a fogát szöjja s szöjja az ostoba esztét, hogy miért adta: ki mindezt a kezéből? Ő ültette a fát, ő ápolta egész éven át, ő szödie le, ő tisztogatta, ő szállította ide messze földről, aztán eladta, hogy más szödjje le az epret a fáradság után. S ha még rögtön hazamehetne! Nem! de ott kell várnia napokig, míg a kereskedő 5-10-20 kilonkiútt eladja és vele elszállitatta a kijelölt helyre. Joga azonban van bösszánködni azon, hogy a kereskedő minden kilonkiútt zsebrevágja az 5-6 krajczár hasznót. Hiszen valamennyit megvevén monopóliumot üznek s úgy adják a hógyan nekik tétészik.

Ilyen a magyar ember. Elhetetlen a végtelenségig.

S hogy a közvetít három ur izraelita, azt hisszük, senki sem csodálkozik rajta. Rossz néven ki vehetné az élelmességet. Jól tessék, Bolondok volnának, ha nem ténnek. A mig aktad ilyen gyöngelméjü nép, a mely a száját táfja és maga adja ki kezéből a már-már bennlelvő jövédalmet, annak igazán kár, ha a hátán nem szöritanak. Ne csodálkozzék senki, ha a mi népünk Amerikába jut. Az ősi hűlyeségnek csak ojt találhatja meg a gyögyítő receptjét.

Vidám órák. Bilkei Ferenc, a Fejérmegyei Napló felelős szerkesztője régebbi elbeszélései közül egy kötetre való bocsátott napvilágra. Valamennyi a jökévd óráiban szöletett. A Fejérmegyei Napló, mint ilyen, nem foglalkozhatik a könyv méltatásával. Ez természetes és érthető dolog. Bátorrágot veszünk azonban arra, hogy leptársunknak, a Székesfehérvári Hírlapnak kritikáját közöljük. Azt bizonyára nem fogja senki elfogultsággal vádolni, legfeljebb jóakarótl.

Uj könyv. „Vidám órák” címen tartalmas kis könyv jelent meg jönevü írónk, Bilkei Ferencnek tollából. Az újságíró, a napi események krónikása, a társadalom és az közgyü kérdésének gazdag ismeretkörü fejtegetője szerepet cserélt, a szépirodalom terére lépett, a hol már előzőleg is ismértette, megbecsültette tette nevét. Bilkeiföld eddig szellemes utelírásokat olvastunk, amelyeknek ki-váló érdemük volt, hogy nem lekszikonszerű adathalmazból állottak, hanem hű képet nyújtottak a messze földön tapasztalt dolgoknak, az idegében átélte eseményeknek. A most megjelent 116 lapos könyvben is van két utelírás, amely Velence és a tenger jelenségeit jóízű humorrall tárja az olvasó elé. Az apróbb elbeszélések, számszerint tizenkettő jogosan illeszkednek a Vidám órák gyűjtőfogalma alá, mert tényleg derűs léleknek megnyilatkozásai, vidám gondolatoknak ügyes formában, kellemes niese módjára való kifejezések. A nyelv szintén megfelel a vidám hangulatnak, nem fellengző, de élénk, derűltég jellemzi, a képeket és hangulatokat humoros könyvség urálja. Egyik elbeszélés, amelynek címe Pitlikovics Aladár, igazán az életből való, midőn a pénzövár rokonok epedve várják a gazdag nagynéni örökséget, amely azután a legszegényebb rokonra szöál, a többinek szeretete pedig a pénzzel együtt elreput. Igen ügyes a másik is, amelyben egy légy beszélni el élményeit, vagy a harmadik, amelyben Göre Gábor tulajára emlékeztető módon az elvtársak megszöik Pekófi gipszszöbrát, miután úgy látják, hogy az asztalon Kossúth és Deák szöbra kerül fogyszözés alá amelyek természetesen cukorból készöttek. A Ki-

séretet a magyar paraszt babonáját, alaptalan és komikumokból eredő félelmét sok humorral írja meg; a Piros tojás a diákéletből meríti a gondolatot, mely azután ügyes leírással naplószzerű följegyzésekben sok komikumot tartalmaz, a hiásod-
virágzás-jözüen mutatja a magyar parasztiasszony hábozását; vajjon férhez menjen-e ujjalag, Bor Gazi esete viszont az agglégény házasságát, annak megelőző eseményeit zamatosan, sok komikus vonással festi meg. Álmatlan éjszaka címen végül komikus verizmussal írja le a sötét szobában éjjel való tájékozatlanságot, amely bizonyára mindnyájunkon megessett, midőn aludni nem tudunk. Az egész könyv amelynél egy-két elbeszélésére a fentebbiekben kiterjeszkedtünk, íróra és olvasóra egyaránt tündő hatású. Az író a napi munkásságot követő vidám hangulatból, a másik irányban megfeszített szellemnek felüldítése végett vetette papírra humoros dolgozatait, hogy azután ujult erővel folytassa a közvélemény irányításának nehéz munkáját. Az olvasó viszont az élet testi és szellemi fáradsalmi között kellemes szórakozást talál a könyv-lapjain, amelyek ügyes tolla és szellemes módon írják le az élet egyes komikus jelenségeit. Írónak és olvasónak egyaránt szüksége van időnkint ilyen könyvre, hogy kellemes szórakozzanak és ezt a kettős célt Bilkei Ferenc sok ügyességgel, még több hivatottsággal is érte. Ajánljuk a könyvet, amelyből tiszta humor szól, mindazoknak akik apróbb olvasmányok, szellemes töredékek által akarják szellemüket felüldíteni. Jobb és tartalmasabb könyvet alig találunk Székesfehérvár könyvesboltjaiban. Az ár pedig minimális, hiszen egy koronáért árusítják az értékes könyvet.

Vérszegénységet

rendkívül gyorsan gyógyít a SCOTT-féle Emulsió és ez ezen betegségből származó kedélytelenséget, csüggedést és gyengeséget is elhárítja. Az a jó hírnév, melyet a SCOTT-féle Emulsió kivívott magának, különösen

vérszegénység

eseteiben, azon alapszik, hogy annak elkészítéséhez azokat a legfinomabb szereket használják, melyek pénzért egyáltalában beszerezhetők s amelyek sok évi tapasztalat alapján tudtak felismerni, továbbá, hogy ezen alkatrészek a sajátos SCOTT-féle eljárás által izletes, igen könnyen emészthető Emulsióvá dolgoztattak fel. Ennek eredménye ezen készítmény, melynek táperjeze felülmulthatatlan.

Egy eredeti üveg ára 2 K. 50 fillér. Kapható minden gyógytárban.

Az Emulsió valóban létezik a SCOTT-féle módszer védjegyét — a halaszkőrűt — kérik, ügyeljenek!

— **Korcsmában.** Nagy István, Kovács György és Kövesi Ferenc kislángi legények folyó hó 15-én együtt mulattak a korcsmában, aztán összeverkedtek és megbicskálták egymást. Úgyük a bíróság előtt folytatódik.

— **Névmagyarosítás.** Siern József iszimeri illetőségű budapesti lakos vezeték nevét Simon-ra magyarosította.

— **Tűz.** Szücs Lajos sárbogárdi lakos udvarán tüzet fogott a szalmakazal s teljesen leégett. A kár 300 korona, melynek egy részét a biztosítás megtéríti. A tűz oka eddig ismeretlen.

— **Tolvaj.** Noll Ferenc Battyány Lajos gróf lajostelepi szőlőbirtokának intézője a múlt héten

LEGJOBB CIPŐCRÉM

szép fényt ad és tartóssá teszi a bőrt. A NIGRIN egészségi szempontból is ajánlható, a mennyeiben nem ömli el a bőr lukacsait s nem akadályozza a láb párolgását.

ST. FERNOLENDT, Bécs
cs. és kir. udvari szállító.

Mindenütt kapható!

észrevette, hogy a szőlőből mintegy 40 kgr. lóport elloptak. A csendőrök nyomozása az ismeretlenség homályából előkerítette a tolvajt Szombat József személyében. A kir. ügyészség vette partfogás alá.

— **Szigeti főnyképészeti és festészeti műintézet.** Székesfehérvár, Kosúth-utca 9. Budapest IV. Kristófiér 6. Nagyítások bármely kiskép után életnagyságu olaj, aquarell vagy pastell kivitelben. Minden csütörtökön, pénteken, szombat és vasárnapokon személyesen eszközölöm a felvételeket. Kitérő tisztelettel Szigeti.

— **Rejtélyos halál.** Sárszentmiklóson 14-én egy kis fiú, az alig 8 éves Forster Jósikát felakasztva találta meg édes anyja a padlason. A rejtélyes halál okáról eddig bizonyosat nem tudni, azt majd a csendőri vizsgálat deríti ki. A kis fiút kis társainak körében az udvaron látták játszódni, honnét egyszerűen eltűnt. Nem lehetetlen, hogy kis játékos cimborái költötték fel pajtásukat.

— **Kanyarójárvány.** A váli főszolgabíró megkeresésére a fellépett kanyarójárvány miatt az alispán az elemi iskola bezárását elrendelte.

— **Öngyilkos.** Szili Rudolf sárteresztiúri gazda a napokban temette el feleségét. A haláleset után lelke, elméje behorult s az öngyilkosság gondolatát hánytorgatta agyában. Hozzáértőzői, hogy szándékáról értesülést nyerték, figyeltek minden mozdulatát, hogy bomlott szándékát végre ne hajtsa. A temetés után való napon az istállóban felkötötte magát, szerencsésen tettét azonban hozzátartozói észrevették s Jevágták. Ettől fogva búskomor lett s minden gondolata az volt, hogy vigasztalan életét eldobja magától. Szomoruan panasozta hozzátartozóinak, hogy nem tud meghalni. Tegnap reggel, minden ellenzés dacára mégis erőszakkal oltotta ki életét. A ház mögött elterülő kert egyik fájára kötötte fel magát. Mikorra észrevették, már halott volt.

— **Magyaralmásról.** H. Német János és ifj. Reichmann István legények vig poharazás után a falu korcsmájában összekaptak. Heves szóváltás után Reichmann kihuzta a lutrit. Aztán haza szaladt és apját is a korcsmába hívta, hogy reperálja ki a családi becsületet. A még mindig a korcsmában idező Németet a két ember kezelés alá vette s úgy összesimogatta, hogy szegényt elöntötte a vér. Még csak a bíróság szól bele az ügybe.

Piaci árak.

Székesfehérvár 1907. október 19-én (100 klg. számítva.)

	kor. fill.	kor. fill.
Buza:	21 80	22 00.
Rozs:	18 60	19 40
Árpa:	15 20	15 40
Zab:	15 40	15 60
Tengeri: (uj)	12 00	

Forgalom élénk.

14722]T. 1907.

Arverési hirdetmény.

Székesfehérvár szab. kir. város a Lövéde-utcának a már létező alagsatornától a Lövéde-kert sarkáig terjedő szakaszán létesítendő alagsatornának és ezzel összefüggő egyéb összes munkálatoknak a városi közgyűlés 1907. évi augusztus 26-ik napján tartott ülésében 348]12.619 szám alatt kelt határozatával elfogadott 2 terv, egy költségvetés és műszaki feltételek szerint, illetve az azokban kitett méretekhez lépest és ott leirt módon elkészítését vállalkozás útján eszközli.

A vállalkozás zárt ajánlatok és nyilvános szóbeli árjeltes útján történik.

Az írásbeli ajánlatok mintájára a következő: „En alulírott Székesfehérvártól a Lövéde-utcának a már létező alagsatornától a Lövéde-kert sarkáig terjedő szakaszán létesítendő alagsatornát, úgy az ezzel összefüggő egyéb munkálatokat ahhoz tartozó anyag beszerzéséket és szállításokat, miként azok a meglévő és általami betekintett építési okmányokban, nevezetesen a városi közgyűlés 1907. évi aug. hó 26-án kelt 248]12.619 számú határozatával elfogadott és jóváhagyott építési tervben egy költségvetésben és műszaki feltételekben kitüntetve vannak, illetőleg az építési bizottság későbbi rendelkezései szerint, szükségessé válnának a velem között költségvetés minden egyes tételénél kitelt egységi árból . . . azaz . . . száztól engedés, felül-fizetés mellet felvállalom egyuttal kijelentem, mi szerint az ezen munka teljesítésére vonatkozólag Székesfehérvár szab. kir. város közgyűlésének 1907. évi augusztus hó 26-án 248]12.619 szám alatt kelt határozatával megállapított feltételeket ismerem és azokat magamra nézve kötelezőknek kijelentem.

A kívánt bánatpénz fejében . . . koronát szóval . . . készpénzben, következő értékpapirokban . . . ide mellékelve betérjesztem.

Kivülről: „Ajánlat a Székesfehérvártól a Lövéde-utcában létesítendő alagsatorna munkálatokra.”

Kikiáltási ár 4363 korona 24 fillér, bánatpénz 437 korona.

Az árjeltesnél ajánlatok csak az egységi áruk után számítandó százalékokban tételhetnek.

A vállalkozó köteles a munkálatot a hatósági munkavezető által kijelölendő helyen 1907. évi október 28-án megkezdni s az összes munkálatokat 1907. évi december hó 1-ig teljesen befejezni és készen átadni.

Felhivatnak érdekeltek, hogy a zárt ajánlatokat 1907. évi október hó 25-én délelőtti 10 óráig a városi közigazgatási iktató hivatalba adják be, mert az elkészen beadott ajánlatok figyelembe nem vétetnek.

A szóbeli ajánlatok fenti helyen él időben eszközöltetnek.

Az árjeltes egyéb feltételei alulírott hivatalos helyiségekben (Városház 10. szám) a dél-előtti hivatalos órák alatt betekinthetők.

Székesfehérvár, 1907. évi október 17-én.

Polczér Péter s. k.,
gazd. tanácsos.

ELECTRO BIOSCOP (Mozgó fényképek)

az „OTTHON” kávéházban Kossuth-utca 17. sz.

Naponta 2300. méter film bemutatás!

Szabad bemenet! I. rendű cigány zenekar! Buffet.

Anyakönyvi statisztika.

1907. évi október hó 12-ől október hó 19-ig.

Születés. Született: 11 törvényes fiú, 10 leány, 0 törvénytelen fiú, 1 leány; ezekből halvaszületett törvényes fiú 0, leány 0, törvénytelen fiú 0, leány 0. Összesen 22.

Halálozás. Elhalt: 5 fiú, 10 nő; ezekből 7 éven aluli törvényes fiú 1, leány 7, törvénytelen fiú 0, leány 0, 7 éven fölött fiú 4, nő 3. Összesen 18.

E szerint a születés a halálozást 7-el múlja felül.

Elhaltak. Mergl Bórbála r. k. 24 napos, Kertalja-utca 56. — Virág Anna r. k. 1 hónapos, Sütő-utca 19. — Miklós János ev. ref. nügánzó, 79 éves, Széchenyi-utca 69. — Balázsik Mihály r. kath. napszámos, 66 éves, Deák Ferenc-utca 34. — Tóth Perenc r. k. 5 napos, Malom-utca 30. — Veszelyi Rozália r. k. 10 hónapos, Ósz-utca 8. — Lőke Margit r. k. 7 hónapos, Gózmalom-utca 10. — Szabó Anna r. k. 5 hónapos, Forgó-utca 32. — Fröschl Terézia r. k. 27 éves, Malom-utca 22. — Khauf János r. k. 59 éves, kisbirtokos, Maroshegy 72. — Deák Katalin r. k. 17 hónapos, Óregyház 318. — Koch János r. k. városi hivatalnok, 67 éves, Fürdő-sor 4. — Özv. Akkermann Mártonné, Knitlhoffer Anna, r. k. Kisbirtokosnő, 73 éves, Óreg-utca. — Özv. Halász Ferencné, Fekete Katalin r. k. 75 éves, Óreg-utca 22. — Víziczay Katalin r. k. 7 hónapos, Rác-utca 23.

Kihirdetések.

Móricz János urasági inas, Gomba Pestm. és Balussa Vilma Székesfehérvár. — Herceg János dv. mozdonyvezető gyakornok és Tóth Mária Székesfehérvár. — Dr. Kornis Zoltán vármegyei tisztviselő és Udvardy Salomea Székesfehérvár. — Beke István napsz. a dv. javító műhelyben és Kósa Julianna Székesfehérvár.

Fiatal segéd

egy budapesti festék detail üzletbe azonnali, vagy későbbi belépésre felvétetik. Az illető keresztény legyen és a német nyelvet tökéletesen bírja. Jó fizetés és állandó lakás. Ajánlatok **L. R.** alatt e lap kiadóhivatalába küldendők.

A budapesti
APOLLÓ-SZÍNHÁZ

vendégjátéka a
székesfehérvári városi színházban.

Nagy megnyitó diszeloadás szombaton, 1907. október 19-én. Az előadás kezdete 8 óraker.

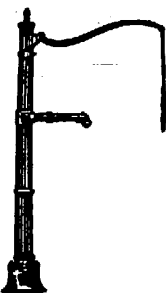
Vasárnap 2 előadás,
d. u. 4 és este 8 óraker.

A budapesti Apolló-színház.

Szépen fejlett 5 hónapos normandiai és belga óriás keresztelésű

tenyész házi nyulak

kaphatók lángi uradalom csösz gazdaságában Csösz, (Fejérmegye) mérsekelt áron.

Mélyfuratu

ÁRTÉZI KUTAKAT,
VIZVEZETÉKI MUNKÁKAT, KUTSZI-VATTYUKAT, GÉP- ÉS KAZAN-MUNKÁKAT ELVALLAL!

Uj szivattyuk 30 kor.-tól feljebb kaphatók!

FÜRDŐSZOBA BERENDEZÉST OLCSON TELJESIT.

Motorok javítását szakszerűen eszközli.

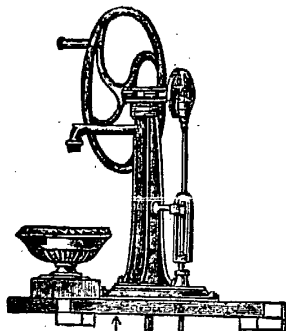
Javításokat pontosan eszközöl:

FEJES BERTALAN

gépműhelye és kútfúrásai vállalata

S-Z-É-K-E-S-F-E-H-É-R-V-Á-R.

királykut mellett.

Nyomatott az Egyházmegyei Könyvnyomdában, Székesfehérvárott.

A közönség érdeke,

hogyan megtudja, miszerint

ki van zárva,

hogyan létezen az összes gyártmányok közt jobb, mint az

Alföldi fehér kereszt

sós borszesz,

amely a most uralkodó óriási hőségben legerősebben hűsítő, üdítő és fájdalomcsillapító hatásánál

fogva az emberiség jólétjéért szerepel. Ma már ez az egyedüli szer, mely ne hiányozzék egyetlen egy lakásból sem az igazi

„házi barát”

az alföldi fehér kereszt

sós borszesz,

masszirozásra legalkalmasabb bedörzsölő szer. — Belsőleg használva cseppenként a legjobb és legkellemesebb érzést idéz elő.

Mindenütt kapható!

Kitűnő volta miatt a legolcsóbb.

Egy üveg	Egy nagy üveg	Egy legn. üveg
40	1.-	2.-
fillér.	korona.	korona.

Gyártja az

Első Alföldi Cognacgyár Részvénytársaság
KECSKEMÉTEN.

Nem kell vegyészeti vélemény

az alföldi fehér kereszt

SOSBORSZESZNEK,

soha. hasznosabb dologra senki pénzét ki nem adhatja, mintha megveszi

az alföldi fehér kereszt

sós borszeszt,

mert ne üljön fel senki az üres reklámnak, az emberek annak higgyenek, amit maguk kipróbálnak.

Nincsen az az edzett test,
Nincsen olyan jó egészség,
Mely ápolást ne kívánna
S vigyázatára ne szorulna.

Biztonsággal sikeresen kizárólag

az alföldi fehér kereszt sós borszesz használható csak, mert üdítő, vidító, kellemes, jó zamatu, illatos, erős és

feltétlenül meszeszerű hatással.

Mindenkinek nélkülözhetetlen, gyártja az

Első Alföldi Cognacgyár

részvénytársaság és szeszfinomítógyár

KECSKEMÉTEN.

Ő cs. és. k. fens. József főherceg kamarái szállítója.